

Hof van beroep Gent, arrest van 17 mei 2018

Afstamming – Vaderlijk erkenning – Internationale bevoegdheid – Artikel 61, 1° WIPR – Gewone verblijfplaats kind – Belgische rechter – Toepasselijk recht – Artikel 62, § 1, 1ste lid WIPR – Recht van de nationaliteit van de aspirant-erkenner – Cubaans recht – Artikel 62, § 1, 2de lid WIPR – Toestemming moeder en/of kind – Geen toestemming moeder – Rechtelijke machtiging tot vaderlijke erkenning – Kind ouder dan één jaar – Rekening houden met het belang van het kind – Geen machtiging

Filiation – Reconnaissance paternelle – Compétence internationale – Article 61, 1° CODIP – Résidence habituelle de l’enfant – Juridiction belge – Droit applicable – Article 62, § 1, 1° CODIP – Droit de la nationalité du candidat à la reconnaissance – Droit cubain – Article 62, § 1, 2° CODIP – Consentement de la mère et/ou de l’enfant – Absence de consentement de la mère – Autorisation judiciaire de la reconnaissance paternelle – Enfant âgé de plus d’un an – Prise en compte de l’intérêt de l’enfant – Refus de l’autorisation

In de zaak van

O.

voorheen wonende te [...] Gent, [...]
thans wonende in Duitsland, te [...]
met woonstkeuze op het kantooradres van zijn advocaat

appellant

voor wie optreedt mr. Schutyser Laurens, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 641

tegen

1. **C.**

wonende te [...] Veurne, [...]

eerste geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Waeyaert Dirk, advocaat met kantoor te 8630 Veurne, Vleeshouwersstraat 9

2. **R.**

wonende te [...] Veurne, [...]

tweede geïntimeerde

minderjarige (° [...] 2014)

met als voogd *ad hoc* mr. Embo Benedicte, advocaat met kantoor te 8630 Veurne, Zuidstraat 58

daartoe aangewezen bij beschikking van de (wnd. afdelings)voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, van 10 augustus 2016

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

1. Bij dagvaarding van 9 september 2016 initieert O. (° [...] 1990) onderhavige procedure voor de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne.

Hij beoogt in essentie een rechterlijke machtiging tot vaderlijke erkenning van zijn beweerde biologische zoon R. (° [...] 2014), zo nodig na een DNA-onderzoek.

Hij richt zich als aspirant-erkenner in de eerste plaats tegen C. (° [...] 1986), die (blijkbaar) de beoogde erkenning weigert.

Hij richt zich bovendien tegen R., die wordt vertegenwoordigd door een voogd ad hoc, daartoe aangewezen bij beschikking van 10 augustus 2016 van de (wnd. afdelings)voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne (gelet op het alsnog toepasselijke art. 331*sexies* BW; vgl. thans P. Senaeve, “De wijzigingen inzake familierecht en inzake familieprocesrecht door de Wet van 6 juli 2017 (Wet Potpourri V)” in P. Senaeve en G. Verschelden (eds.), *Wetgeving en rechtspraak familie(proces)recht 2017*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 99-100, nrs. 171-172).

2. C. neemt conclusie tot afwijzing van de vordering van O.

3. De voogd *ad hoc* neemt namens R. blijkbaar geen uitgesproken standpunt in.

4. Bij vonnis van 15 november 2016 in de zaak met AR nummer [...] verklaart de V3 familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, (enigszins) in lijn met het mondelinge advies van het openbaar ministerie van 8 november 2016, de vordering ontvankelijk doch ongegrond, met veroordeling van O. tot de niet nader begrote gedingkosten.

5. Een akte tot betekening van het vonnis van 15 november 2016 ligt niet voor.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 27 december 2016, stelt O. hoger beroep in tegen het vonnis van 15 november 2016.

Met zijn hoger beroep beoogt O., met hervorming van het beroepen vonnis, de inwilliging van zijn vordering met het oog op rechterlijke machtiging tot vaderlijke erkenning van zijn beweerde biologische zoon R., met dien verstande dat hij thans enkel nog focust op de toepassing van het Belgische materiële afstammingsrecht, inzonderheid artikel 329*bis* BW en voorts geen DNA-onderzoek meer suggereert.

Tot slot beoogt O. de veroordeling van C. tot de gedingkosten van beide aanleggen.

2. C. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van O. tot de gedingkosten van beide aanleggen.

3. Ook de voogd *ad hoc* neemt namens R. conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis.

4. De zaak is behandeld op de terechtzitting van 3 mei 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten.

O. en C. waren daarbij ook in persoon aanwezig.

Vervolgens heeft het hof het debat gesloten.

Het openbaar ministerie is gehoord in zijn mondeling advies (tot afwijzing van het hoger beroep), waarop de partijen mondeling repliceren.

Nadien heeft het hof de zaak in beraad genomen.

5. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van O. van 2 februari 2018, de conclusie van C. van 3 april 2018 en de conclusie van de voogd *ad hoc* namens R. van 6 februari 2017 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus, met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. Krachtens artikel 61, *sub* 1° WIPR is de Belgische rechter internationaal bevoegd om van onderhavige afstammingsvordering kennis te nemen, nu R. zijn gewone verblijfplaats in België heeft (T. Kruger en J. Verhellen, *Internationaal privaatrecht – De essentie*, Brugge, die Keure, 2016, 267-268; zie bv. ook Famrb. Brussel (NI.) 15 februari 2016, *Tijdschrift@ipr.be* 2016, 101). Intern is de familierechtbank bevoegd (gelet op art. 572*bis*, *sub* 1° Ger.W.; K. Devolder, “De invoering van een familie- en jeugdrechtbank – Commentaar bij de wet van 30 juli 2013”, *T.Fam.* 2014, 132-133, nr. 15) en meer precies in eerste instantie de familierechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Veurne, (gelet op het ten tijde van het initiëren van onderhavig geding inzake afstammingsvorderingen nog toepasselijke art. 629*bis*, § 5 Ger.W.; vgl. thans P. Senaevé, “De wijzigingen inzake familierecht en inzake familieprocesrecht door de Wet van 6 juli 2017 (Wet Potpourri V)” in P. Senaevé en G. Verschelden (eds.), *Wetgeving en rechtspraak familie(proces)recht 2017*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 123-126, nrs. 217-222) en voorts het hof van beroep te Gent.

2. Wat betreft het toepasselijke recht (in de zin van art. 63 WIPR), verwijst artikel 62, § 1, eerste lid WIPR in de eerste plaats naar het recht van de nationaliteit van de beweerde vader/aspirant-erkenner, *in casu* het Cubaanse recht, aangezien O. de Cubaanse nationaliteit heeft (zie E. Guldix, “Art. 62 WIPR” in J. Erauw e.a., *Het wetboek internationaal privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, 332-336).

Artikel 62, § 1, tweede lid WIPR nuanceert evenwel dat, wanneer het krachtens het eerste lid aangewezen rechtstelsel geen toestemming/instemming van het kind vereist, de vereiste van en de voorwaarden voor diens toestemming/instemming evenals de wijze waarop zij wordt uitgedrukt worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind op het tijdstip van de toestemming zijn gewone verblijfplaats heeft.

Die nuance/aanknopning wordt verantwoord door het beginsel van de nauwe verbondenheid (van het kind en het recht dat zijn afstammingsbanden bepaalt) en de bezorgdheid om het belang van het

kind te vrijwaren (zie ook J. Erauw en M. Fallon, *De nieuwe wet op het internationaal privaatrecht – De Wet van 16 juli 2004*, Mechelen, Kluwer, 2004, 161-163).

3. Blijkens de door O. overgelegde elementen van de Cubaanse afstammingswetgeving is bij een beoogde vaderlijke erkenning van een buitenhuwelijks minderjarig kind geen toestemming/instemming van dit kind vereist, zij het dat het kind binnen een jaar na zijn meerderjarigheid de erkenning kan aanvechten.

Daarbij komt dat R., over wiens afstamming het hier gaat, sinds zijn geboorte en tot op heden zijn gewone verblijfplaats in België heeft. R. heeft voorts geen enkele binding met Cuba.

Met de eerste rechter, neemt ook het hof aan dat, gelet op voormeld beginsel van de nauwe verbondenheid (van het kind en het recht dat zijn afstammingsbanden bepaalt) en de bezorgdheid om het belang van het kind te vrijwaren, de toepassing van het Belgische materiële afstammingsrecht zich opdringt, inzonderheid de toepassing van artikel 329*bis* BW aangaande de toestemming/instemming van de moeder en het kind (zie dienaangaande onder meer P. Senaevé en C. Declerck, *Compendium van het personen- en familierecht*, Leuven, Acco, 2017, 257-261, nrs. 812-826; G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2016, 48-49, nrs. 106-108).

Alle partijen beamen overigens (ter terechtzitting van 3 mei 2018) uitdrukkelijk én de toepasbaarheid én de toepasselijkheid van het Belgische materiële afstammingsrecht (zie voorts ook de artt. 15 en 19, § 1 WIPR).

4. De vaderlijke erkenning is geen eenzijdige rechtshandeling daar waar in de regel de prealabele toestemming/instemming van de moeder en/of het kind is vereist. De drie bij de afstammingsband betrokken personen hebben derhalve een zeker zeggenschap, zij het (1) wat betreft het kind slechts vanaf een bepaalde leeftijd en (2) wat betreft de moeder slechts tot het kind een bepaalde leeftijd heeft bereikt.

Gaat het, zoals *in casu*, om de erkenning van een (niet-ontvoogd) minderjarig kind dat de volle leeftijd van twaalf jaar nog niet heeft bereikt, dan is krachtens artikel 329*bis*, § 2 BW (enkel) de prealabele toestemming/instemming van de moeder vereist.

In geval van weigering, zoals *in casu*, geldt verhaalsmogelijkheid voor de familierechtbank, waarbij de aspirant-erkenner een rechterlijke machtiging tot vaderlijke erkenning beoogt.

Het is die verhaalsmogelijkheid die O. thans benut.

5. O. leerde C. kennen in Cuba, waar laatstgenoemde (in 2011) op reis was.

Ze houden enigszins contact, zij het dat O. intussen (andere) relaties aanhoudt/aanknoopt, inzonderheid (1) met een Cubaanse vriendin, die medio 2013 bevalt van een dochter, mogelijk/wellicht verwekt door O. en (2) mogelijk/wellicht ook met een Noorse en/of Duitse vriendin.

Pogingen die O. in die context onderneemt teneinde in Europa en meer precies in Noorwegen en in Duitsland (een) verblijf(stitel) te houden/verkrijgen, mislukken.

In de loop van 2014 verbleef O. (precair) bij C., die op [...] 2014 bevalt van een zoon (R.), mogelijk/wellicht verwekt door O.

6. C. stelt dat O. haar telkens opnieuw aan het lijntje heeft gehouden in het raam van een opgezet scenario om alhier via zijn (beweerd) vaderschap van R. verblijfsrechten te verkrijgen. De herhaalde pogingen tot contact, met de bijhorende elektronische communicatie en de foto's, bieden volgens C. alleen maar illustratie van de enkele bedoeling van O. om in Europa/België verblijfsrechten te verkrijgen. O. zou voor het overige geen dienstige pogingen hebben ondernomen om zich hier te integreren, bijvoorbeeld door de Nederlandse taal te leren. O. zou als zodanig niet naar R. hebben omgezien, bijvoorbeeld gedurende diens diverse opnames in het ziekenhuis. C. schetst een context van onbehoorlijk/gewelddadig gedrag en afwezigheid van O.

C. stelt nog dat O. haar in diezelfde teneur heeft kunnen overtuigen om (op [...] 2015) een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Veurne, die evenwel (gelet op de illegale verblijfssituatie van O. en de vermeende schijn-wettelijke samenwoning) (op [...] 2015) weigerde om ze te registeren, waarop een vergeefse (bij vonnis van de V3 familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, van 29 september 2015 afgewezen) verhaalprocedure volgde.

7. O. van zijn kant beklemtoont dat het, de andersluidende verhaallijn/beweringen van C. ten spijt, weldegelijk zijn oprechte bedoeling is zijn vaderschap(srol) met R. op te nemen.

8. Zoals aangegeven, weigert C. als moeder van R. (die de volle leeftijd van twaalf jaar nog niet heeft bereikt) haar prealabele toestemming/instemming te verlenen, waarop O. als aspirant-erkenner verhaal instelt.

Dit verhaal kan een rechterlijke machtiging tot vaderlijke erkenning behelzen, doch geen erkenning als zodanig (Brussel 28 januari 2003, NjW 2003, 969).

9. Aangezien *in casu* (inz. door C.) niet wordt bewezen dat O. als aspirant-erkenner niet de biologische vader is (nu het beweerde biologische vaderschap niet wordt betwist doch enkel de opportuniteit van de beoogde erkenning), komt het de familierechter toe machtiging tot vaderlijke erkenning te verlenen, althans in de regel.

Krachtens de wettekst van artikel 329*bis*, § 2 BW moet de familierechter, ingeval het gaat om een kind jonger dan één jaar, machtiging tot vaderlijke erkenning (door de niet-betwiste biologische vader) verlenen, zonder het belang van het kind te beoordelen. Ingeval het gaat om een kind ouder dan één jaar, heeft de familierechter een opportuniteitsoordeel in die zin dat hij de beoogde vaderlijke erkenning (door de niet-betwiste biologische vader) enkel kan weigeren indien ze kennelijk strijdig met het belang van het kind overkomt. Dergelijke marginale toets betekent dat met het belang van het kind slechts rekening wordt gehouden indien het ernstig wordt geschaad.

Het belang van het kind moet worden bekeken gelet op het voorwerp van de vordering, meer precies de toekenning van een juridische staat aan een kind die correspondeert met de biologische afstammingsband veeleer dan gelet op de uitoefening van de rechten die een afgeleide zijn van de afstamming, zoals het ouderlijk gezag en het verblijfsrecht. In de regel heeft een kind belang bij een tweezijdige afstammingsband en derhalve bij een afstammingsband én van moederszijde én van vaderszijde (G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2016, 50-51, nr. 111).

10. Het Grondwettelijk Hof heeft zowel de beperking van het toepassingsgebied van de opportuniteitstoets tot kinderen ouder dan één jaar als het marginale karakter van deze toets ongrondwettig bevonden.

In zijn arresten van 16 december 2010 (*T.Fam.* 2011, 56, noot P. Senaeve) en 2 juli 2015 (in zaken met nrs. 101/2015 en 102/2015) oordeelt het Grondwettelijk Hof dat artikel 329*bis*, § 2, derde lid BW de artikelen 10-11 en/of 22*bis*, vierde lid GW schendt in zoverre het de familierechter:

- ingeval het gaat om een kind jonger dan één jaar (op het ogenblik van het initiëren van de verhaalsprocedure), verplicht om machtiging tot vaderlijke erkenning (door de niet-betwiste biologische vader) te verlenen, zonder het belang van het kind te (kunnen) beoordelen;
- ingeval het gaat om een kind ouder dan één jaar (op het ogenblik van het initiëren van de verhaalsprocedure), beperkt in zijn opportuniteitsoordeel in die zin dat hij de beoogde vaderlijke erkenning (door de niet-betwiste biologische vader) enkel kan weigeren indien ze kennelijk strijdig met het belang van het kind overkomt.

Een grondwetsconforme lezing/toepassing van artikel 329*bis*, § 2, derde lid BW impliceert dan ook dat de familierechter:

- ingeval het gaat om een kind jonger dan één jaar (op het ogenblik van het initiëren van de verhaalsprocedure), evengoed het belang van het kind kan beoordelen (zie bv. Brussel 29 mei 2012, *T.Fam.* 2013, 201, noot U. Cerulus);
- ongeacht of het gaat om een kind jonger of ouder dan één jaar (op het ogenblik van het initiëren van de verhaalsprocedure) een opportuniteitsoordeel heeft in die zin dat hij de beoogde vaderlijke erkenning zonder meer kan afwegen met het belang van het kind.

Het belang van het kind moet dus telkenmale, daar waar de niet-betwiste biologische vader de vaderlijke erkenning beoogt, ten volle worden getoetst.

Dit betekent dat de familierechter de vordering ook kan afwijzen in gevallen waarin het kind niet ernstig in gevaar komt door de vaststelling van de afstammingsband, maar waarbij het belang van het kind om geen afstammingsband met de aspirant-erkenner te hebben, de bovenhand neemt op het belang van deze laatste bij de vaststelling van de afstammingsband. Artikel 22*bis*, vierde lid GW en artikel 3.1 IVRK verplichten de rechters om in de eerste plaats het belang van het kind in aanmerking te nemen in procedures die op het kind betrekking hebben.

Onder die noemer vallen volgens het Grondwettelijk Hof ook alle procedures in verband met de vaststelling van de afstammingsband. Volgens het Grondwettelijk Hof moet er dus een concrete belangenafweging plaatsvinden waarbij het belang van het kind primeert, maar tegelijk ook de belangen van alle andere partijen in het afstammingsgeding in overweging moeten worden genomen. Bij een volle toetsing mag de rechter niet enkel en alleen een ernstig gevaar voor het kind of een totale onverschilligheid voor het kind aan de zijde van de aspirant-erkenner in rekening brengen om diens vordering af te wijzen. Maar hij mag tegelijk niet in het andere uiterste vervallen door het belang van het kind *in abstracto* voorrang te verlenen (G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2016, 51-53, nr. 112).

11. De andersluidende verhaallijnen en de opgezette scenario's van O. ten spijt, blijken voor hem zijn diverse relaties en de (telkens op zeer korte termijn) verwekte kinderen uitsluitend te dienen om in Europa verblijfsrechten te verkrijgen (zie in die optiek intussen ook de wet van 19 december 2017 'tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Gerechtelijk Wetboek, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het Consulaire Wetboek met het oog op de strijd tegen de frauduleuze erkenning en houdende diverse bepalingen inzake het onderzoek naar het vaderschap, moederschap en

meemoederschap, alsook inzake het schijnhuwelijk en de schijnwettelijke samenwoning' met bijhorende omzendbrief van 21 maart 2018).

Een dienstig engagement van O. in het belang van R. blijkt geenszins, integendeel. Daar komt bij dat O. zich (blijkens een weliswaar geseponeerd politioneel dossier) onbehoorlijk en zelfs gewelddadig zou hebben gedragen in het raam van de bijzonder korte samenwoningsrelatie met C. Het door O. beweerde 'bezit van staat' blijkt niet.

O. initieert onderhavige procedure middels dagvaarding van 9 september 2016, nagenoeg twee jaar na de geboorte van R., in een periode dat O. als (opgesloten) illegale vreemdeling repatriëring riskeert. Daags vóór zijn dagvaarding wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de FOD Binnenlandse Zaken aan O. een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod voor drie jaar...

Intussen zou O., na veelvuldige voorafgaande pogingen, erin zijn geslaagd, middels een (zoveelste) nieuwe (wettelijke samenwonings)relatie en een (in het voorjaar van 2017) verwekt en (einde 2017) geboren kind, alhier (enigszins) verblijfsrechten te verkrijgen. Dit is althans wat O. beweert. Afdoende stoffering ontbreekt. O. blijkt weliswaar bij een andere (Duitse) vrouw (M., ° [...] 1992) een (zoveelste) kind (L., ° [...] 2017) te hebben verwekt. O. bleek ook bij/met M. te verblijven op een adres te [...] Gent, [...]. Intussen en meer precies sinds 26 januari 2018 blijkt M. te zijn afgeschreven van haar adres in België, tevens het adres van O. (te [...] Gent, [...]). M. verblijft/woont terug in Duitsland, zo ook O. (te [...]).

Hoe dan ook wil O. *hic et nunc*, middels de beoogde vaderlijke erkenning van R., (nog steeds) (uitsluitend) zijn eigen belang dienen en geenszins dat van R. Een (beweerde) affectieve relatie en een binnen die relatie verwekt kind kunnen niet dienen of worden gebruikt/misbruikt om als zodanig/frauduleus verblijfsrechten op te enten.

Hoewel hij het voor de goede eigen orde en tegen beter weten in anders wil voordoen, kan O. in de geven omstandigheden aan R. geen houvast bieden, laat staan een vaderschap dat diens belang dient.

12. In lijn met wat zowel C. als de voogd *ad hoc* namens R. aanvoeren, wijst het hof de vordering van O. met het oog op rechterlijke machtiging tot vaderlijke erkenning van R. af.

De beoogde vaderlijke erkenning is in de gegeven omstandigheden geenszins in het belang van R.

Het beroepen vonnis verdient bevestiging, zoals ook het openbaar ministerie middels zijn mondeling advies ter terechtzitting van 3 mei 2018 betracht.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling en beslissing van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. O. dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

3. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

De in het ongelijk gestelde partij is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij.

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval C., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, met een minimum van 90,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich, gelet op tweedelijns juridische bijstand aan de zijde van O. (art. 1022, vierde lid Ger.W.), naar het minimumbedrag.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

gelet op het advies van het openbaar ministerie,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 15 november 2016,

veroordeelt O. tot de gedingkosten in hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van C. op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 90,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

De heer A. Colpaert Raadsheer, waarnemend voorzitter,

Mevrouw V. De Clercq Raadsheer,

De heer S. Mosselmans Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien,

bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman Griffier.